

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou, v právní věci žalobce: **K. A.**, nar., státní příslušnosti, bytem, zastoupeného JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránky 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2017, č. j. OAM-313/ZA-06-P10-R3-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017, č. j. OAM-313/ZA-06-P10-R3-2010 Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky neudělilo dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) žalobci mezinárodní ochranu s poukazem na nenaplnění podmínek stanovených v zákoně.

Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce na území České republiky pobývá od května roku 2005, kdy sem jako třináctiletý přicestoval společně se svou matkou a následně požádali

o poskytnutí mezinárodní ochrany. Jejich žádosti nebylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2005, č. j. OAM-1250/VL-10-05-2005 vyhověno. Proti tomuto rozhodnutí brojili žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji svým rozhodnutím ze dne 15. 6. 2006, č. j. 65 Az 309/2005-43 zamítl. Následná kasační stížnost byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2007, č. j. 2 Azs 123/2006-65 odmítnuta pro nepřijatelnost.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 24. 8. 2010, již jako zletilý. Napadené rozhodnutí je v pořadí třetím rozhodnutím žalovaného vydaným na základě této žádosti. Žaloba proti prvnímu rozhodnutí ze dne 1. 9. 2010, č. j. OAM-313/ZA-06-ZA14-2010 bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2011, č.j. 56Az 106/2010-28, zamítnuta. Na základě kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 201, č.j. 2 Azs 23/2011-50 zrušen a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. Zdejší soud ve věci rozhodl znovu rozsudkem ze dne 30. 1. 2012, č. j. 56 Azs 106/2010-61, rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a vráceno k novému posouzení. Druhé rozhodnutí vydal žalovaný dne 25. 6. 2013, č. j. OAM-313/ZA-06-HA03-R2-2010. Toto bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 56 Az 10/2013-25 opět zrušeno a vráceno žalovanému k novému projednání. Krajský soud vytkl žalovanému rozpor při odůvodnění výroku o neudělení humanitárního azylu, když argumentoval tím, že žalobce má v zemi původu zázemí, neboť tam bydlí jeho babička, ačkoliv v řízení vyšlo najevo, že tam již nežije. Dále uložil žalovanému, aby vyhodnotil rodinné a soukromé vazby žalobce v České republice a rovněž jeho integraci zde, s ohledem na jeho délku pobytu s tím, že má posoudit, zda se nejedná o výjimečný případ, kdy lze udělit doplňkovou ochrany podle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem rozhodnutím ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 240/2014-27, odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud souhlasil s názory krajského soudu, vytkl rovněž žalovanému, že se v souvislosti s úvahami o humanitárním azylu nezabýval existencí důvodů hodných zvláštního zřetele, ve vztahu k doplňkové ochraně se vůbec nezabýval soukromým životem žalobce. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že v předmětné věci je nutno vzít v potaz, že žalobci bylo správně vyhoštění uděleno v době, kdy byl nezletilý, s odkladem do doby zletilosti a v takovém případě se jeví užití prostředků podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců nedostatečným. Upozornil na možnost využití institutu odstranění tvrdosti správního vyhoštění podle §122 odst. 1 uvedeného zákona s tím, že dobu pobytu lze tak stanovit nejdéle na 30 dnů, což za situace, která postihla žalobce, není srovnatelné s možností udělení některé z forem mezinárodní ochrany a neumožňuje mu legalizovat jeho pobyt v ČR.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru došlo k opětovnému chybnému posouzení ohledně udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany. Žalobce nikdy netvrdil, že by na jeho straně existovalo nebezpečí pronásledování ve smyslu §12 zákona o azylu. Pokud se však týká humanitárního azylu a doplňkové ochrany, na straně žalobce lze jednoznačně spatřovat zásah do soukromého i rodinného života podléhající ochraně na základě čl. 8 Úmluvy o lidských právech a svobodách. Žalovaný v této souvislosti pouze konstatuje, že v zemi původu žalobce se nachází jeho babička a on sám je dospělou, svéprávnou osobou, která je nepochybně schopna

vycestovat do země původu a vyřídit si příslušná povolení k pobytu na území České republiky.

Žalovaný neposuzoval žádost žalobce v kontextech předešlých rozhodnutí Krajského soudu a Nejvyššího správního soudu. Technicky není neřešitelná situace odcestování do země původu, ale to, jaké by to vyvolalo následky pro jeho osobní život, kdy toto řešení nereflexuje situaci žalobce, která je podle všech měřítek hodna zvláštního zřetele a tento postup by byl nepřiměřený vzhledem k jeho mimořádné životní situaci. Odkaz na aktuální pobyt babičky žalobce v zemi původu je naprosto zcestný, když babičce je 66 let a činí veškeré kroky, aby mohla odcestovat do České republiky. Žalobce na území České republiky přicestoval ve třinácti letech, připravoval se zde na budoucí povolání, má zde českou přítelkyni a do české společnosti je plně integrován. V zemi původu nemá žádné ekonomické ani sociální vazby, kazašským jazykem nehovoří, ruským jazykem sice ano, ale nedokáže v něm číst a psát.

Všechny tuto skutečnosti měly být žalovaným posouzeny s ohledem na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Přestože nelze prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádat o legalizaci pobytu v České republice, je nutné i s ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu vzít v potaz, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s odkladem do doby zletilosti. Prostředky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců jsou nedostatečné. I když může žalobce využít institutu odstranění tvrdosti správního vyhoštění, tak dobu pobytu lze stanovit jen na 30 dnů. Tato úprava není srovnatelná s možností udělení některé z forem mezinárodní ochrany, protože právní řád neumožňuje žalobci jeho pobyt na území České republiky legalizovat.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že žalobce žehrá nad nemožností dosažení legalizace pobytu a sám připouští, že azylovým řízením toho nelze dosáhnout. Dále shrnul řízení před správním orgánem spolu se zjištěným skutkovým stavem. Uznává, že z lidského hlediska je pochopitelné, že žalobce chce na území České republiky s ohledem na dosavadní integraci setrvat, ovšem podotýká, že je nutné využít pro tento účel jiných právních instrumentů, které k legalizaci pobytu cizince na území České republiky slouží. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Zdejší soud ze správního spisu zjistil, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal dne 24. 8. 2010. Vyslovil obavy o svůj život, pokud by se měl vrátit do země původu. Dále upozornil na to, že nemá dokončené studium, v Kazachstánu by to nebylo možné, v ČR žije s matkou, přicestovali sem v roce 2005 kvůli jeho studiu. Dle svého posledního vyjádření před správním orgánem, které učinil při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 3. 2017, od listopadu 2015 žije sám v pronajatém bytě ve Znojmě, pracuje již tři a půl roku ve stejném zaměstnání, má krátkodobě přítelkyni. Pokud se týká uloženého trestu správního vyhoštění, žalobce ví, že matka se v tom hodně angažovala, on ale neví, co konkrétně dělá, žalobce byl nezletilý, nestalo se to jeho chybou. On sám to dosud nijak neřešil, chce žádat o prominutí, což by měl projednávat s právníkem, zatím nic nepodnikl. Ve vycestování do Kazachstánu a vyřízení potřebných dokladů k pobytu na území České republiky mu brání jeho život zde, musel by opustit práci, přišel by o kontakty, nemá na to peníze. Asi by měl problémy se domluvit, sice trochu mluví rusky, ale pouze základní věci. Závěrem uvedl, že s Kazachstánem nemá již nic společného, chce zde zůstat, získat občanství, založit rodinu. Má také v plánu koupit dům, což bude financovat skrze hypoteční úvěr.

Žalobce především namítal, že žalovaný neposoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v kontextu předešlých rozhodnutí Krajského soudu a Nejvyššího správního soudu.

Závěry krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, kterými se měl žalovaný řídit, jsou shrnuty výše v úvodu odůvodnění. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalovaný se závěry přijatými v těchto rozhodnutích řídil, vypořádal se s nastíněnými problémy, své závěry odůvodnil. Dle názoru soud v tomto ohledu nikterak nepochybil. Žalovaný postupoval zcela v intencích, které byly nastíněny v dotčených soudních rozhodnutích a vypořádal se se vším, co mu bylo uloženo. Jeho závěry uvedené v napadeném rozhodnutí jsou však samozřejmě rovněž ovlivněny tím, že od posledního rozhodnutí soudu, kterým bylo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 240/2014-27, do vydání napadeného rozhodnutí uplynuly dva roky, přičemž toto rozhodnutí vycházelo ze skutkového stavu zjištěného žalovaným naposledy v roce 2013. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil aktuální stav celkové osobní situace žalobce, zjištěný při pohovoru v roce 2017, zabýval se důkladně jeho rodinným a soukromým životem, vzal v úvahu jeho současný věk. Významným hlediskem, jak bude následně uvedeno, byla pro žalovaného dosavadní pasivita žalobce při řešení pobytu.

Dále žalobce vznesl námitky proti posouzení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Domnívá se, že je žalovaný posoudil chybně. Rovněž tyto námitky soud neshledal důvodnými.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

K humanitárnímu azylu se vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48. *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou*

správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“ Dále také v rozsudku téhož soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

V napadeném rozhodnutí žalovaný po odůvodnění, proč nemůže být žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, proti kterému žalobce nic nenamítal, přistoupil k hodnocení možnosti udělení humanitárního azylu. Posouzení je uvedeno na str. 9-10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný přihlížel k celkové aktuální situaci žalobce, především s ohledem na jeho věk, zdravotní stav a osobní a soukromý život. Jak již bylo výše uvedeno, posouzení možnosti udělení humanitárního azylu leží na správním uvážení žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 60/2004-52). Zdejší soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal, že by během jeho hodnocení došlo k libovůli, vybočení z hranic stanovených zákonem, či by se jednalo o nelogický závěr, který by nebyl v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Žalovaný postupoval správně a nelze v jeho postupu spatřovat chybné posouzení, jak namítá žalobce.

S ohledem na tvrzení žalobce žalovaný jako důvody hodné zvláštního zřetele vyhodnotil absenci rodinných vazeb žalobce v zemi původu, délku pobytu žalobce v ČR, jeho vazby zde a další konkrétní okolnosti života žalobce. Dle názoru soudu dopěl ke správnému závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce je dospělý, nezávislý, soběstačný, práceschopný, samostatně žijící, bezdětný a zdravý muž, který je schopen cestovat, nic mu nebrání, aby svůj soukromý život v budoucnu realizoval v ČR, pokud si to přeje, nebo i v zemi původu, přičemž absence rodinných vazeb v zemi původu realizaci soukromého života nevylučuje. V České republice žalobce žije již od roku 2015 samostatně, trvalý partnerský vztah nemá.

Žalovaný se zabýval i skutečností, že žalobce pobývá v ČR dlouhodobě, od dětských let, zvážil rovněž, že do potíží s pobytovým oprávněním se dostal jako nezletilý, na základě jednání své matky, jako zákonné zástupkyně. V této souvislosti žalovaný správně konstatoval,

že v současné době je žalobce samostatný, měl a má možnost si svoje pobytové záležitosti upravit, z pohovoru však vyplývá, že dosud nevyvinul žádnou snahu, tuto možnost pouze zvažuje. Oprávněně rovněž poukázal na to, že i matka žalobce v minulosti dočasně vycestovala do Kazachstánu z důvodu zajištění potřebných náležitostí, po dlouhodobém pobytu v Itálii to taktéž udělala babička žalobce, která chce rovněž získat pobytové oprávnění v České republice. Žalobce při posledním pohovoru zmiňoval nedostatek financí, který mu brání ve vycestování a vyřízení dokladů. Žalovaný se touto otázkou zabýval, poukázal na to, žalobce by se jistě s žádostí o finanční výpomoc mohl obrátit i na svou matku, který mu v minulosti hradila soukromá studia a která také do Kazachstánu odjela kvůli vyřízení vlastního pobytového oprávnění. Soud podotýká, že v žalobě žalobce již uvedl, že jeho odcestování do Kazachstánu není technicky neřešitelné. Konečně i sám žalobce je již několik let výdělečně činný. Soud uzavírá, že za uvedeného stavu, vzhledem ke konkrétní současné situaci žalobce, nepokládá rozhodnutí žalovaného za nehumánní.

Dále žalobce brojil proti výroku o neudělení doplňkové ochrany, konkrétně podle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Podle § 14a zákona o azylu, odst. 1, *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Podle odstavce 2, písm. d) *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

V neudělení doplňkové ochrany žalobce spatřuje zásah do práva na soukromý i rodinný život, podléhající ochraně na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V případě žalobce žalovaný posuzoval možné důvody pro udělení doplňkové ochrany komplexně, otázku, zda by na straně žalobce v důsledku jeho vycestování došlo k takovému zásahu do soukromého a rodinného života, který by bylo možno označit za újmu, řešil podrobně. Zaobíral se celkovými okolnostmi života žalobce v České republice, vzal v úvahu již výše popsanou rodinnou situaci žalobce, byl si vědom jeho značné integrace zde. Za důležité pokládal, že žalobce ukončil vzdělání, již tři a půl roku pracuje, žije samostatně ve Znojmě, má přítelkyni, se kterou zatím nežije, vztah trvá krátce, chystá k pořízení vlastního bydlení financovaného skrze hypoteční úvěr.

Na základě uvedeného žalovaný učinil správný závěr, že žalobce je dospělou, samostatnou a soběstačnou osobou, je svobodný a bezdětný, výdělečně činný, je zdravý, je schopen se samostatně rozhodovat, komunikovat s úřady. Nic mu nebrání v tom, aby řešil svoje pobytové oprávnění v ČR, stejně tak by byl schopen realizovat svůj soukromý a rodinný život v zemi původu. Pokud hodlá žít v ČR, je schopen vycestovat do země původu za účelem zajištění potřebných dokladů, jako to učinila dříve i jeho matka a jak to činí i přes absenci vazeb a přes vyšší věk i jeho babička. Ve vycestování za účelem zajištění podkladů mu nebrání ani finanční situace, pokud je výdělečně činný a je schopen plnit závazky

z hypotečního úvěru. Soud je toho názoru, že k těmto závěrům žalovaný došel racionálním postupem, který má odraz ve zjištěném skutkovém stavu, vycházejícím zejména z tvrzení žalobce během pohovorů. Co se týče pobytu babičky žalobce v Kazachstánu, je z textu napadeného rozhodnutí evidentní, že na tuto skutečnost žalovaný poukazoval jen proto, že i když je babička žalobce již vyššího věku, dokázala sama odjet do Kazachstánu, aby si zařídila potřebné záležitosti pro pobytové oprávnění v České republice. Dle názoru soudu je zřejmé, že na této skutečnosti chtěl ukázat, že žalobce má možnost postupovat obdobně, byť to nemusí být bez problémů. Neudělením doplňkové ochrany tedy nedojde na straně žalobce k tak podstatnému a intenzivnímu zásahu do práva na soukromý i rodinný život, který by představoval újmu ve smyslu § 14a, odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu

Soud ve shodě se závěry žalovaného opět zdůrazňuje, že dle svého vyjádření žalobce chce své pobytové oprávnění a správní vyhoštění řešit, ale žádné reálné kroky k tomu doposud neučinil, ač nabytí zletilosti již v roce 2010. To, že v době vydání správního vyhoštění nedokázal svou situaci změnit, resp. nedokázal a nevěděl, jaká všechna povolení k pobytu na území České republiky potřebuje, bylo vzhledem k jeho věku pochopitelné, ostatně vzhledem k nezletilosti své záležitosti osobně řešit ani nemohl. To však neznamená, že tak nemohl učinit po dosažení zletilosti. Omluvou pro jeho pasivitu nemůže být, že se svou situací řešit chystá. Po dosažení zletilosti na to měl již dostatek času, nic však neučinil.

Cestou k legalizaci pobytu na území České republiky není podání žádosti o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu, nýbrž využití další institutů, které český právní řád nabízí, a to i za podmínky vycestování do země původu, kde žalobce není nikterak ohrožen. V případě nutnosti vycestování žalobci nehrozí právní a faktické překážky, má možnost si zajistit potřebné doklady a navrátil se zpět do České republiky, byť tato varianta je bezesporu spojena s určitými těžkostmi, které však nejsou nepřekonatelné. Tuto skutečnost pokládá soud pro posouzení žádosti žalobce a závěr o neudělení mezinárodní ochrany, a to ani ve formě humanitárního azylu, ani ve formě ochrany doplňkové, za nejpodstatnější. Soud připomíná, že zákona o azylu, nepokrývá všechny relevantní důvody, pro něž cizinec může žádat o pobyt na území České republiky, mezinárodní ochranu lze udělit pouze z úzce vymezených důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 5 Azs 16/2008-60). Obdobným případem jako je ten žalobce se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 21. 5. 2008, č. j. 5 Azs 16/2008-60, proto na něj zdejší soud plně odkazuje.

VI. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vyplývajícím ze shora vytknutých pochybení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho úkolem tak bude posuzovat podklady v souladu s právním řádem a vtělit je do odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem, jak bylo specifikováno výše.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. ledna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
K. M.